

TÙ NHÂN VÀ CÔNG TÁC TẠI LỘ-ĐỨC



Các tù nhân Công Giáo nơi nhà giam Évreux, cách thủ đô Paris 102 cây số về phía Tây, hoặc nơi vài nhà tù khác gần linh địa Lộ-Đức, được phép phục vụ vài ngày tại Trung Tâm Thánh Mẫu Lộ-Đức (Nam Pháp). Họ là tù nhân không phạm tội ác tày trời, không bị giam giữ nghiêm ngặt. Sau đây là **chứng từ của hai tù nhân Công Giáo về những ngày phục vụ phúc lành tại Lộ-Đức.**

Tất cả bắt đầu vào ngày 22-8-2005 khi chúng tôi rời nhà giam đi phục vụ tại Trung Tâm Thánh Mẫu Lộ-Đức. Tôi tên Philippe, bị giam từ 37 tháng nay. Còn tôi tên Jérôme bị giam từ 7 tháng qua. Đúng 8 giờ sáng hôm ấy, khi ra khỏi nhà tù, chúng tôi chiêm ngắm ánh nắng chói chang. Ánh nắng đưa bước chân chúng tôi tiến về nơi phúc lành, nơi chúng tôi được tiếp đón thật nồng hậu thật thân tình của nhân viên tiếp rước tín hữu hành hương.

Cảm tưởng đầu tiên của chúng tôi là tâm tình ngưỡng mộ trước sức mạnh, sự can đảm và niềm vui tỏ lộ trên khuôn mặt của bệnh

nhân và người tàn tật. Họ như quên đi nỗi thống khổ riêng tư để hòa nhịp vào bầu khí linh thiêng an bình.

Tối đến khi về phòng riêng nơi quán trọ, việc làm đầu tiên của chúng tôi là mở toang cửa sổ. Và chúng tôi sung sướng kinh ngạc biết bao khi thấy cửa sổ không có song sắt, nhưng chan hòa ánh sáng. Từ nơi cửa sổ, chúng tôi chiêm ngắm các lâu đài, các đền thánh và các con đường bên dưới phòng trọ. Đâu đâu cũng thấy ánh sáng với đồng đảo các tín hữu hành hương. Họ đi đi lại lại như bị cuốn hút vào các dòng nước chảy xiết không ngừng, không ngừng.

Đối với hai chúng tôi là kẻ đến từ bóng tối nhà tù thì khám phá mới mẻ này khiến lòng chúng tôi như tràn ngập tình yêu và đôi mắt chúng tôi như bị chói chang vì ánh sáng. Trước đó nơi nhà tù, chúng tôi sống trong thế giới dửng-dưng, bạo-động, nơi mà kẻ mạnh kẻ vũ-phu thường thắng thế. Trong khi cuộc hành hương nơi linh địa Lộ-Đức đưa chúng tôi vào thế giới đầy tình người, đầy yêu thương sáng tạo và đầy ân phúc. Chúng tôi có cảm tưởng mình đang sống nơi một hành tinh khác.

Mới hôm qua đây, Jérôme và tôi Philippe, chúng tôi còn đau đớn than khóc về số phận hẩm-hiu giam cầm của mình. Giờ đây, khi đối diện với bao nỗi khổ của tha nhân, chúng tôi mới nhận ra rằng, thời gian giam cầm của chúng tôi quả có đắng-cay có khắc-nghiệt thật, nhưng không là gì khi so sánh với nỗi đau khổ của anh chị em mang bệnh nặng, của người tàn tật, đang ngồi ghế lăn hay phải nằm bất động trên giường.

Tôi, Jérôme, tôi đã trải qua kinh nghiệm tuyệt vời nơi Văn Phòng Tiếp Khách Hành Hương và trong công tác phục vụ bệnh nhân tại Lộ-Đức. Tôi cảm thấy mình trở nên tốt lành hơn. Tâm tình này giúp tôi quên đi

số phận tù nhân. Tôi tìm lại hương vị đậm đà của niềm vui sống. Tôi cũng tìm thấy sức mạnh nội tâm mà tôi đánh mất từ rất lâu, nhưng thật ra vẫn còn dấu ấn tận nơi thẳm sâu lòng tôi. Tôi từng bị nỗi bất hạnh trong cuộc sống mà tôi không thể nào vượt qua, thì giờ đây, tôi cảm thấy mình có thể chấp nhận nỗi bất hạnh, bởi vì, tôi biết tôi không đơn độc. Trong vòng 8 năm trời, nỗi bất hạnh đè nặng trên cuộc đời tôi. Bây giờ tôi bước ra khỏi bóng tối và ánh sáng đi vào cuộc đời tôi. Sau cùng, lần đầu tiên trong đời, tôi mở mắt tinh thần và tôi đau đớn nhận ra tôi đã gây biết bao đau khổ cho vợ hiền và cho con cái. Tôi mong muốn rằng, ánh sáng Đức Tin tiếp tục soi chiếu và hướng dẫn cuộc đời tôi.

Còn đối với tôi là Philippe, thì Lộ-Đức là nơi chốn phúc lành giúp tôi hội nhập vào xã hội loài người. Đã ba năm qua tôi sống trong bóng tối và ở ngoài lề xã hội. Một ngày hành hương cho phép tôi sống và đi đứng ăn nói như người bình thường, nghĩa là người tự do và hữu ích. Kể từ lúc tôi rời Lộ-Đức và trở lại nhà giam, trong đầu tôi chỉ còn lại duy nhất ý tưởng:

- Tôi phải thực hiện ngay những gì tôi có thể làm cách tích cực hầu cho ánh sáng của niềm hy vọng - được khơi lên trong những ngày sống tại Lộ-Đức - không bao giờ tắt lịm khỏi lòng tôi!

(*"LOURDES Magazine"*, n.2 (141), Marzo-Aprile/2006, trang 43).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

